

under Loven og hvem ikke. Og jeg tror, det er ligegyldigt, hvor man sætter et saadant Skel. Naar Skellet er der, vil der altid blive mange, der ville komme til at lide Uret, og det vil altid skabe Utilfredshed. Det viser sig ogsaa, at den nuværende Alderdomsforsørgelseslov i sine Virkninger ikke tilfredsstiller dem, der skulle yde, og heller ikke dem, der skulle nyde. Det er noget, vi stadig mærke rundt omkring i Landet. Jeg tror derfor, at den eneste Vej, vi skulle gaa, er at arbejde paa et helt andet Grundlag og efter et helt andet System, og dette System, mener jeg, maa være Forsikringssystemet. Vi maa over til at gennemføre eller arbejde i Retning af en Forsikring, der omfatter hele Folket, og i den Henseende er jeg fuldkommen enig med det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds (Neergaard). Jeg tror, at skulle vi have en Folkeforsikring, der er effektiv, maa den være tvungen, ellers komme vi ingen Vegne.

Det er jo berørt, hvorledes man i Tyskland ogsaa har haft dette under Overvejelse, og hvad de have gjort dernede. Det er tillige berørt, hvad der har været fremme i Norge. Jeg skal ikke komme ind paa, hvad der er gjort i disse Lande, dertil har jeg meget for lidt Kendskab. Det eneste Land jeg har en lille Smule Kendskab til i saa Henseende, er Norge, men det er ogsaa et meget ringe Kendskab, jeg har til Forholdene der. Som bekendt blev der i Norge nedsat en Kommission i 1894, og denne Kommissions Opgave var at udarbejde et Forslag til en Folkeforsikring for hele det norske Folk. Det Forslag, Kommissionen fremkom med, er endnu ikke blevet til Lov, og man ved ikke, om det nogen Sinde bliver det. Med megen Ret vil man kunne sammenligne Forholdene her i Danmark med Forholdene i Norge, navnlig hvad Folkemængden angaar, men jeg tror, man her i Danmark i visse Henseender vil være mere heldigt stillet, end man er det i Norge, særlig da hvad Invaliditetstilfældene angaar. Norge er jo mere et Industriland end Danmark, og man kan altsaa med en vis Ret gaa ud fra, at der deroppe vil blive flere Invaliditetstilfælde end her. Nu skal jeg ikke komme ind paa at omtale noget af denne Kommissions Arbejder, jeg skal henviser til selve Betænkningen og i øvrigt til et Foredrag, som det ærede Medlem for Hjørring Amts 4de Valgkreds (Thomas Larsen) holdt her i Fjor. Naar jeg skulde invende noget mod den norske Kommis-

sions Betænkning, skulde det være det, at den ikke har medtaget selvstændig Alderdomspension. Den har ganske vist ogsaa haft dette Spørgsmaal under Overvejelse, men Resultatet blev deroppe, at det vilde medføre alt for store Udgifter. Nu er det ogsaa muligt, at en saadan selvstændig Alderdomspension efter det norske Forslag slet ikke var nødvendig, for efter hvad jeg kunde forstaa, har Forudsætningen deroppe været den, at Tab af Arbejds-kraft, ogsaa naar det var en Følge af Sygdom eller anden Svækkelse, skulde beregnes som hel eller delvis Invaliditet, og vedkommende vilde da kunne faa sin Invaliditetspension, og naar det er Tilfældet er det klart, at det vilde i væsentlig Grad bevirke, at en virkelig Alderdomspension ikke vilde blive saa nødvendig.

Ja, jeg vil nu slutte disse mine Bemærkninger med meget stærkt at anbefale, at der nedsættes et Udvalg til at undersøge, hvad der bør gøres for at fremme denne Sag, og jeg vil haabe, at det maa lykkes et saadant Udvalg at finde de Veje, som bør gaas, for at dette store Spørgsmaal kan blive løst paa en for vort Folk heldig Maade.

Anders Jensen: Det stillede Forslag vil jeg gerne give min fulde Tilslutning. Den ærede Ordfører har dvælet ved en Mængde Enkeltheder, og mange ærede Talere derefter ligesaa. Jeg skal derfor ikke opholde mig ved noget specielt, men derimod søge at fremsætte en socialpolitisk Betragtning, som staar i Sammenhæng med det rejste Spørgsmaal. Jeg vil da begynde med at sige, at det aabenbart er en naturlig Rækkefølge, at sociale Opgaver tages op til Løsning nu, efter at den politiske Kamp er ført til Ende. Forfatningskampen lagde Beslag paa saa mange Kræfter, tog saa mange Aar og saa mange Tanker, at meget maatte blive forsømt, og det var især de Opgaver, der blev forsømte, som kræve Bidrag fra alle Sider for at blive løste, de Opgaver, der kræve Samling, for at blive gennemførte. I saa Henseende kan jeg nævne Forsvars-sagen, der ikke er bleven ført til en fornuftig og forsvarlig Afslutning, fordi de storpolitiske Kampe splittede og optog Tid og alle Kræfter, og ind under denne Forsømmelse komme ogsaa de sociale Opgaver. Det kunde ikke være anderledes. Man forsøgte stykkevis at løse sociale Opgaver, men en samlet planmæssig social Lovgivning har Rigsdagen ikke beskæftiget sig med i mange, mange Aar, maaske